

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 12Csp/311/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117224628
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117224628.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v spore veci žalobkyne: U.. K. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. XXXX/XX, XXX XX P., štátny občan SR, v konaní právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. Hrdinov 163/66, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ s.r.o., Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadosťučinenie, vo výške 500 EUR, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 386, 80 EUR v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má vo vzťahu k žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania z hodnoty sporu, ktorá titulom finančného zadosťučinenia bola priznaná vo výroku I., o ktorých výške rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 07.12.2017 sa žalobkyňa na žalovanom domáhala zaplata sumy 500 EUR, titulom finančného zadosťučinenia.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 20C/496/2015 o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky, úspešná, rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 20C/496/2015, zo dňa 03.06.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 2Co/209/2016, zo dňa 30.08.2017, ktoré sa stali právoplatnými dňa 25.09.2017. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „Súd sa následne zaoberal tým, či je úver bezúročný a bez poplatkov. Súd v prvom rade poukazuje na to, že nemá dôvod neveriť žalobkyňi, že dohodu o plnení v splátkach jej žalovaný dal podpísať s tým, že sa jedná iba kalendár splátok a k tejto dohode jej povedali iba koľko bude platiť, od kedy a aká bude výška splátky. Takéto konanie súd vyhodnotil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a klamlivú obchodnú prax, keďže obchodná prax sa tiež považuje za klamlivú, ak s prihliadnutím na jej charakter, okolnosti a obmedzenia komunikačného prostredia opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Je nelogické, aby žalobkyňa požiadala o uzavretie takejto dohody, ak by žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou a žalobkyňi vysvetlil, že môže dlh splácať aj postupne, nie jednorazovo, ako to vo svojom vyjadrení tvrdí. Žalobkyňa si takouto dohodou zhoršila svoje postavenie, keďže podľa Zmluvy mala celkovú čiastku, ak nie je dohodnuté inak, vrátiť do 18.9.2014, pričom podľa dohody musela úver splácať v pravidelných

mesačných splátkach. O zhoršenie postavenia žalobkyne nepochybne svedčí aj výška RPMN, keďže podľa Zmluvy je RPMN 87,50 % a podľa dohody 261,44 %. Takýmto konaním sa žalovaný dopustil konania v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa a nekalej obchodnej praxi podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa .

3. Súd ďalej uvádza, že dohoda o plnení v splátkach neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradzovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zmluva neobsahuje presnú výšku toho ktorého nároku tak, ako to má na mysli vyššie uvedené zákonné ustanovenie. Z citovaného ustanovenie jednoznačne vyplýva, že pri stanovení výšky mesačnej splátky mal žalobca v zmluve presne stanoviť mesačnú výšku splátky istiny, úrokov a poplatkov (oddelené), tak ako to predpokladá (resp. stanovuje) zákon o spotrebiteľských úveroch. Za naplnenie tej to náležitosti nie je možné považovať uvedenie mesačnej splátky bez špecifikácie istiny, úrokov a iných poplatkov.

4. Spotrebiteľ podľa citovaných zákonných ustanovení má právo na informácie o tom, v akej sume splatí samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške platí tieto úroky. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.2.2014, sp. zn. 13Co/135/2013). Preto podľa zákona o spotrebiteľských úveroch sa úver pokladá za bezúročný a bez poplatkov. Súd ďalej konštatuje, že úrok vo výške 39,15 % dohodnutý v Zmluve je v rozpore s dobrými mravmi.

5. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že úver zo Zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania je bezúročný a bez poplatkov, administratívny poplatok je uvedený v bode 2 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to vo výške 368,80 EUR za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Súd tento poplatok vyhodnotil ako neplatný z dôvodu rozporu s § 39 Občianskeho zákonníka pre obchádzanie zákona. Obchádzanie zákona videl súd v tom, že dojednaním tak vysokého administratívneho poplatku, prevyšujúceho úrok, nie je ničím iným ako snahou obísť ustanovenia o tom, že výška úrokov pri úvere nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a zároveň mať spôsobit' neúmerne navýšovanie úveru.

6. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že zmluvná podmienka v Zmluve uvedená v bode 2, administratívny poplatok vo výške 386,80 EUR za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

7. Žalobkyňa si ako spotrebiteľka uplatnila satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré si musela brániť v pôvodnom konaní. Poukázala na to, že finančné zadost'učinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu retutárnu a keďže bola ako spotrebiteľka úspešná, bola tým splnená hypotéza právnej normy ust. § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a požadovala finančné zadost'učinenie.

8. Žalobkyňa predložila listinné dôkazy, a to: rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 20C/496/2015, zo dňa 03.06.2016, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 2Co/209/2016 zo dňa 30.08.2017.

9. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 06.04.2018 a uviedol, že žalobkyňa neuhradila v súlade so splátkovým kalendárom ani jedinú splátku, v dôsledku čoho sa dlh z predmetnej zmluvy stal splatným dňa 19.09.2014. Dlhodobo nereagovala na výzvy a upomienky žalovaného, preto žalovaný využil mediáciu v súlade s čl. 10 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Napriek mediačnému konaniu, na ktoré žalovaný vynaložil 250,33 EUR, žalobkyňa nemala záujem sa mimosúdne dohodnúť. Pokiaľ ide o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa uviedol, že síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadost'učinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadost'učinenie a v akej výške, je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Poukázal na to, že priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy, len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Uviedol, že rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 20C/496/2015-60 zo dňa 03.02.2016, ktorým určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky, určil, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Poukázal však na to, že pri posudzovaní žalobkyňou

uplatneného práva je potrebné pri rozhodovaní zabrať do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že uzatvorila so žalovaným v rokoch 2010-2013 až 5 zmlúv, a teda mala viacnásobne možnosť oboznámiť sa so zmluvnými podmienkami, napriek tomu, tak neurobila a postupovala ľahostajne. Žalobkyňa nikdy neuviedla, že má finančné ťažkosti (ktoré ani nemajú žiaden súvis so záväzkovo - právnym vzťahom) a vzhľadom na túto skutočnosť jej bol úver poskytnutý viacnásobne. Žalovaný namietal, že vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Poukázal na Rozsudok SDEÚ zo dňa 16.07.1998, sp. zn.: Gut Springenheide GmbH, Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung), s tým, že v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie bola definícia prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie, konkrétne do Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, kde v bode 18. preambuly je stanovené, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov“.

10. Namietal, že v dôsledku uvedenej definície nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobkyne, ktorá bola pri uzatváraní zmluvy dobre informovaná avšak ľahostajná. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa dobrovoľne a po splatnosti dlhu uhradila doposiaľ len sumu vo výške 400 EUR (t. j. polovicu istiny poskytnutého úveru), nikdy žalovaného nekontaktovala ohľadne zlej finančnej situácie, nepožiadala o posun splátkového kalendára a odmietla mimosúdne rokovať ohľadne sporov zo zmluvy. Žalovaný poukázal na čl. 5 CSP „Zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu.“ Mal za to, že žalobkyňa uplatňuje svoje domnelé právo svojvoľne a zjavne bezúspešne nakoľko neoznačila podstatné skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci (neuviedla, že sama bola s plnením istiny dlhodobo v omeškani). Žalovaný mal za to, že žalobkyni bola poskytnutá dostatočná právna ochrana vydaním rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 18C/75/2016-27 zo dňa 18.04.2016 (zrejme správne malo byť uvedené Okresného súdu Prečšov č.k. 20C/496/2015-60). Preto, ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný, už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím, vzhľadom na ciele a účel, aký vyplýva z ust. § 3 ods. 5 ZoS. Žalovaný mal za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalobkyni žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Priznanie žalobkyňou požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto však nepredstavuje daný prípad. Za spornú považoval žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Namietal, že žalobkyňa nijako relevantne neodôvodnila výšku požadovaného finančného zadosťučinenia (odhadom určené), ktoré určite nie je primerané a čo teda považuje za primeranosť. Žalovaný mal za to, že sa nijakým spôsobom na úkor žalobkyne neobohatila a preto záväzkovo - právny vzťah ani nemôže mať za následok nepriaznivú finančnú a zdravotnú situáciu žalobkyne. Uviedol, že považuje rozsudok Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 20C/496/2015-60 zo dňa 03.02.2016 (určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky) za dostatočne sankčný v zmysle individuálnej a generálnej prevencie a vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadnú priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva.

11. Súd s poukazom na ustanovenie § 180 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pojednával v neprítomnosti žalovaného, ktorý bol riadne predvolaný na pojednávanie, pričom svoju neúčast' ospravedlnil s tým, že súhlasil, aby sa vec prejedнала a rozhodla v jeho neprítomnosti.

12. Súd vo veci vykonal dokazovanie preloženými listinnými dôkazmi a výsluchom žalobkyne.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa - Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa

uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Z hypotézy citovanej právnej normy v časti, v ktorej priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> Z. z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom.

15. Žalobkyňa v postavení spotrebiteľky sa podaným návrhom vo veci vedenej pod sp.zn. 20C/496/2015 domáhala voči žalovanému vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ako aj určenia, že úver je bezúročný a bezpoplatkový. Súd rozsudkom určil, zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 809700282 zo dňa 10.09.2013, uvedená v bode 2) administratívny poplatok vo výške 386,80 EUR za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná. V konaní bola žalobkyňa teda úspešná.

16. Účelom a zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný.

17. Súd po vykonanom dokazovaní konštatuje, že žalobkyňa v konaní preukázala porušenie svojho práva - spotrebiteľky, v dôsledku toho jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ako satisfakcie za jej porušené právo, ktorého sa v súdnom konaní vedenom pod sp.zn. 20C/496/2015 domohla.

18. Súd vo veci vypočul žalobkyňu a táto uviedla, že vo veci predmetného úveru dal žalovaný navyše na ňu trestné oznámenie pre úverový podvod. Pritom veriteľovi splácala úver, aj keď nie v dohodnutých splátkach. Trestné stíhanie je toho času zastavené z dôvodu, že žiadny úverový podvod sa neudial. Žalobkyňa uviedla, že toho času je úverová istina splatená.

19. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia sa označuje za prostriedok satisfakcie, má tiež funkciu sankčnú - lebo pre porušiteľa, t. j. žalovaného, má finančnú ujmu a je považovaný za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy. Preventívnu funkciu plní aj v tom, že má žalovaného odradiť od ďalšieho nezákonného postupu (nositeľa zákonných povinností pri poskytovaní úverov, v tomto prípade dokonca opakovane poskytovaných úverov, ako uviedol žalovaný a zrejme bez ohľadu na zisťovanie schopnosti žalobkyňou splácať poskytnuté úvery).

20. Žalobkyňa sa domáhala primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 EUR, pričom túto výšku odvádzala len zo skutočnosti, že bolo vyslovené, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, ako aj neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Súd týmto rozhodnutím žalobcovi priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 386,80 EUR, pretože túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, v rámci ktorej sám žalovaný požadoval na žalobkyni administratívny poplatok, uvedená suma je podľa názoru súdu primeraným odrazom intenzity zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa.

21. Keďže účelom finančného zadosťučinenia je potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorým sa dopustil vo vzťahu k žalobkyni a odradiť ho od opakovania takéhoto konania v budúcnosti, inú argumentáciu pre určenie výšky súd preukázanú nemal (aj keď bolo podľa tvrdenia žalobkyne vedené trestné stíhanie, súd nemal jednoznačne preukázané, z predvolania na výsluch, či sa týkalo konkrétneho úverového vzťahu).

22. Trovy konania:

23. Podľa čl. 4 ods. 1 CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa s posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu v posudzovanej právnej veci.

24. Podľa čl. 4 ods. 2 CSP, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

25. K otázke rozhodovania o nároku na náhradu trov konania súd poukazuje na článok 4 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a uvádza, že nová právna úprava neprevzala znenie § 142 ods. 3 O.s.p., z komentárov CSP však vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania v zmysle uvedeného ustanovenia O.s.p. zostáva zachované s odkazom na § 255 ods. 1 CSP.

26. V konaniach, o ktorých sa rozhoduje o výške plnenia, ktorá závisí od úvahy súdu, predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností v danej veci. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (citované z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/13/2017-53 zo dňa 27.9.2017).

27. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.